

tjen folket

jan/feb

1988

Ieder:

«Verveåret» snart over -

vervinga fortsetter!

"Verveåret" har gitt oss viktige erfaringer og resultater. Hvor velykka det har vært, skal vi diskutere, og teste ut videre framover. (Her har vi til nå også store lokale variasjoner -som det ikke skulle være umulig å jevne mye ut).

Mange (de fleste?) distrikt vil "snu" medlemsnedgang over flere år til framgang i løpet av "året".

Flere har også lagt grunnlag for en "ny trend" ; at det å verve nye medlemmer, skape flere kommunister, ses på som en oppgave i fremste rekke -noe vi prøver å gjøre noe med oppe i stort sett alt partiet har fingerene borti. Og, vi har også kommet noe lengre enn å sette dette opp som en prioritert oppgave. Vi har også funnet noen av tonene i melodien vi må spille for å få handfaste resultater. Som "Møre-brevet" (se annet sted i dette TF) peker på; den målbevisste, allsidige **jobbinga med folk** er helt nødvendig for at vi skal få resultater. Partiet "ut på banen" med politikken og initiativa sine skaper grobunnen. Men, direkte diskusjoner og kontakt med enkeltpersonene må til for å fullføre verket.

Dette må vi også nå ta hensyn til i innspurten på "verveåret":

Partiet og ungdomsforbunda vil delta i **8.marsbevegelsen , renteopprør, tariffkamper, anti-rasistisk arbeid osv...**

Vi vil markere oss med standpunkter og arbeidsinnsats. Både i frontene og ved å spre **Klassekampen**. Men, skal det bli vervegevinst av det, vil det kreve **egne tiltak**, i tillegg: Direkte kontakt med folka " vi har rundt oss" -spørre dem rett ut om medlemskap, sirkel eller sympatisørstøtte. Diskutere allsidig politikk med dem. Og, hovedregelen er å starte med det mest vidtgående; medlemskap !

Å dra igang sirkler **nå**, er **ikke** å svekke 8.marsbevegelsen, KK-arbeidet o.l. Så sant vi ikke isolerer sirkelen fra den politiske praksisen til bevegelsen. Spesielt viser erfaringene at de yngre folka, som er i startfasen av sin revolusjonære "løpebane", er **pådrivere** i å gjøre mer ut av sirklene enn **bare** diskusjoner på møter.

"Verve-året" avsluttes 8.mars (med grovopptelling i KK lør. 20.3) Men, **vervinga fortsetter**¹ -både til partiet, RU og NKS. Og, som en naturlig del av dette: vi skal legge stor vekt på skoleringsstilbud for de nye, og utvikle stilen i partiet slik at vi utløser ressursene til alle best mulig.

Flere partimedlemmer, og mange organisert rundt partiet i sirkler og som KK-abonnenter, vil være det borgera vil like minst oppe i kampene som kommer utover våren og seinere !

for SKAU -Ole

1.mai 1988

Alt tyder på at våren 1988 vil bli full av kamp og uro. Lærerstreiken er antakelig bare begynnelsen. I en sånn situasjon er det viktig å løfte fram de politiske hovedspørsmåla kampen står om, få konfrontasjon og bevegelse rundt dem. 1.mai-kampanja 1988 bør brukes til dette. 1. mai er en utmerka anledning til å **politisere** pågående kamper og bevegelser, og vise hvor de viktige skillelinjene i samfunnet går.

Hva slags dag er 1. mai ?

I fjor var det mye diskusjon og uenighet rundt 1. mai. Er det arbeiderklassens dag, er det fagbevegelsens dag, er det alle undertryktes dag ?

Vårt syn er at 1. mai er arbeiderklassens og alle undertryktes kampdag. 1. mai-kampanja må **både** være innretta på å mobilisere ar-

beiderklassen, og på å bygge allianser mellom arbeiderklassen og andre deler av folket. På 1. mai slåss vi også mot DNA/LO-toppens linje med å splitte alle som kan splittes.

Fagbevegelsen er arbeiderklassens viktigste masseorganisasjon, og derfor en helt sentral arene for kampen om 1. mai. Vi må jobbe for å brette løs mest mulig av fagbevegelsen for å markere ei klassekampligne denne dagen. Men vi er mot at fagbevegelsen skal være "seg sjøl nok". For det første mobiliseres ikke arbeiderklassen bare gjennom fagbevegelsen. Dette gjelder særlig den kvinnelige delen av arbeiderklassen. For det andre jobber vi for at fagbevegelsen skal inngå allianser med andre folkelige bevegelser, som kvinnebevegelsen, den anti-rasistiske bevegelsen, den anti-imperialistiske bevegelsen, miljøbevegelsen osv. Dette må gjen-

speiles klart i linja vår for 1. mai: I den politiske plattformen, i hva vi slåss for å få oppslutning om i samorgene rundt omkring, og i organisasjonsforma.

Helt siden klassekamptradisjonen 1. mai ble gjenreist, har det vært ett hovedspørsmål som har dominert 1. mai - kampanja: Kampen mellom klassekamplinja og DNA/LO toppens linje. Dette er fortsatt det politiske hovedspørsmålet 1. mai, og det må vi ikke miste taket på. Uansett samarbeidspartnere, organisasjonsform og taktiske opplegg, så må vi sørge for at det toget vi deltar i har en klar brodd mot DNA/LO-toppens politikk, både når det gjelder paroleplattform og profilen på talere/appellanter. Vi må unngå å havne i enhetsopplegg der hovedinntrykket, tross mange ålreite paroler, blir at fagbevegelsen står samla bak DNA/LO-ledelsen.

Politiske hovedsaker.

Tariffoppgjøret blir sjølsagt ei hovedsak. Her har ballet allerede starta, med lærerstreiken. Vi må markere vårt nei til O - oppgjør, og følge opp med stem nei når det blir aktuelt. Kampen for kvinnelønna må markeres. "Kvinnene krever ei lønn å leve av - høye generelle tillegg til alle" er foreslått som parole i Oslo. Forsvar av den lokale forhandlingsretten kan bli ei aktuell sak. Forøvrig må vi følge med i utviklinga og markere støtte til eventuelle pågående streiker. For en fri og uavhengig fagbevegelse er også ei svært aktuell parole. Tariffoppgjøret vil ikke minst vise behovet for at arbeidsfolk igjen får makta over sin egen organisasjon.

6 - timers-dagen må med som ei hovedparole. 6 - timersdagen er både ei parole for kampen om utbyt-

tinga, og det er ei parole som retter seg mot borgerskapets strategier med å bryte ned normalarbeidsdagen. 6 - timers-dagen må også ses i sammenheng med kampen om kvinnelønna: for den store massen av deltidsarbeidende kvinner vil 6 - timersdagen med full lønnskompensasjon bety lønnsøkning, og den ville dessuten gjøre det mulig for flere kvinner å jobbe full dag.

Kampen mot rasismen må stå helt sentralt. Spiss-saka nå bør være nei til den nye utlendingelova, som skal opp til behandling i Stortinget i vår. Blir den lova vedtatt, mister innvandrere, asylsøkere og flyktninger den lille rettssikkerheten de måtte ha i Norge. Anti-rasisme er en stor massebevegelse, spesielt blant ungdom. Det er bl.a. en brei ungdomskampanje direkte mot utlendingelova.

Kvinnekampen må markeres tydelig. Kvinneperspektivet kommer fram både i forbindelse med tariffoppgjøret og 6-timers-dagen. Kampen mot porno, videovold, puppeshow etc. har også stor bredde, og engasjerer ikke minst unge jenter.

Renta er fortsatt en viktig og aktuell sak, og vil bli trukket inn i spillet rundt tariffop-

pgjøret. Renteaksjonen som klubbene ved Aker og Kværner har tatt initiativet til, stiller følgende krav:

- Rentene må ned 3 % til 1985 - nivå.

- Ta i bruk renteerklæring og innsamling i kreditt-politikken.

- Ta i bruk statsbankene for å styrke boligfinansieringen og boligbyggingen.

- Øk rammene for Husbanken. La Husbanken på ny bli hovedbank for bolig-bygging.

- Styrk Postsparebanken sin posisjon.

Alt dette kan neppe bli 1. mai-paroler, men 1. mai-kampanja bør bygge videre på renteaksjonen.

Kampen mot industriraseringa bør antakelig få en lokal vri i paroleutforminga. Det samme gjelder kampen mot distriktraseringsa. Men begge deler er svært aktuelle klassekampsaker.

Ikke noe klassekamptog uten en klar anti-imperialistisk profil. Støtte til Afghanistan og Nicaragua bør markeres. Gaza er også ei viktig og aktuell sak.

Ungdom kan mobiliseres på ei rekke saker, ikke minst anti-rasisme. Men de har også sine egne krav, bl.a. kampen mot raseringa av skolen, og kampen for ungdoms rett til å bo.

Miljøkampen må markeres. Her finnes det de fleste plasser lokale saker å ta opp. 25. april er det imidlertid ett år siden Brundtland-

rapporten ble lansert. Hva med et krav å la: "Brundtland - ta Brundtland-rapporten på alvor!"

"For et sosialistisk Norge!" er ei bra parole som bare blir mer og mer aktuell for hvert år som går.

De parolene vi reiser, er ikke bare noe som skal bæres i toget. De representerer saker som vi ønsker å reise diskusjon og kamp om i tida fram til 1. mai, og de er uttrykk for hvilke miljøer og bevegelser vi ønsker å trekke med i klassekamptog. Skal vi konsentrere om få paroler, eller skal vi ha mange? Sjøl synes jeg ikke det gjør noe om det blir mange saker og mange paroler i toget. Bedre med ei parole for mye enn ei for lite, dersom det dreier seg om ei bra sak som folk brenner for, ønsker å markere og mobilisere på.

Kjersti E

Noen tanker på slutten av vervekampanjen

Brev til medlemmene - fra DS-leder
Mære og Romsdal.

Sist landsmøte vedtok partiet en fireårsplan som la hovedvekta på partibyggende oppgaver. Grunnorganisasjonene måtte styrkes, arbeidet med KK måtte prioriteres, vi trengte å legge større vekt på studier, og vi trengte flere medlemmer.

Vi har oppnådd en del, mye har vært vellykka, mens noen saker står i stampe. Jeg skal ikke prøve meg på ei oppsummering av landsmøteperioden, det overlater jeg til SKs beretning som kommer i neste måned. Jeg vil prøve å oppsummere vervekampanja så langt, og si litt om de oppgavene som står foran oss, her i Møre og Romsdal.

Treig start på kampanja.

Planen for 1987 sa at vi skulle drive ei begrensa kampanje på våren, der direkterekuttering skulle være hovedsaken. Resultat: Ingen nye medlemmer i heile fylket. Vi sa videre at vi skulle bruke valgkampen til å dra aktivistene med i partiet. For å gjøre dette mulig sa vi videre at laga måtte være organisatorene av massearbeidet i forbindelse med valgkampen. Resultat: 5% av kampanjemålsettinga. Noen få kamerater i Ålesund jobba en del med støttingen, og vi oppfylte omlag 10% av målsettinga.

Rett nok har vi jobba med en masse andre saker, 8.mars, 1.mai, KK-kampanje og valgkamp. Dette arbeidet satte oss i kontakt med svært mange progressive. Jeg synes at det sier mye om svakheten i jobbinga vår når dette ikke resulterer i nye medlemmer. Mer om det seinere.

Etter valgkampen.

DSAU vedtok like etter valget å prioritere opp vervearbeidet. Vi sa at i den grad KK-kampanja sto i

veien for verving av nye medlemmer, skulle KK prioriteres ned. Resultatet av det var at vi kun klarte 85% av målsettinga for KK.

Vi satte i verk to tiltak som ga resultater. Vi inviterte til en konferanse for progressive på småstedene. Det kom dessverre ikke så mange på konferansen, men den blei svært vellykka. Jobbinga før og etter konferansen la grunnlaget for å opprette to nye patiaavdelinger

ifylket. Tidligere medlemmer som har falt ut pga manglende organisatorisk styrke i DSAU blei med i-gjen. Vi hadde plutselig et tilbud til folk på bygdene, og mange tok imot tilbudet. Gratulerer og takk for innsatsen, både dere som jobba hardt rundt konferansen, og dere som blei med i partiet.

Det andre tiltaket vi satte igang var også et eksperiment. I Ålesund kunne vi konstatere at det var svært mange progressive kvinner i miljøet rundt partiet. Vi lanserte ideen om et kvinnekandidatlag. Mange ble spurt og resultatet ble et lag med bare nye medlemmer.

I tillegg til dette har vi hatt noen innmeldinger i Kristiansund, og resultatet er at vi har oppfylt målsettinga for vervekampanja.

Gratulerer!

Resultatene ellers er dessverre ikke så mye å skryte av (med ett unntak). Vi har ikke gjort stort med støttingen, og det er også et problem at få av de som meldte seg på virkelig betaler. Vi har heller ikke klart å stable på beina mer enn en studiesirkel. Unntaket er at vi som resultat av anti-rasistisk jobbing i Ålesund nå har muligheter til å stable på beina et Rød Ungdom-lag.

Velmenende progressive ller kommunister?

Jeg sa at våren og valgkampen viste klare svakheter i jobbinga vår. Jeg skal begrunne dette nærmere:

Mange av partimedlemmene jobber svært mye på amnge områder. Andre har et lavere aktivitetsnivå. Felles for de fleste er at de svært sjelden opptrer som kommunister. Jeg har hørt følgende omkved utallige ganger: Jeg er så opptatt med "x"-frontarbeidet at jeg ikke får tid til å diskutere partimedlemsskap eller kommunistisk ideologi med folk. Sjeldnere hører jeg partikamerater si at det er av taktiske grunner vanskelig å diskutere partimedlemsskap med frontaktivistene. (I parantes vil jeg bemerke at den siste mer aktiv enn det vi kan få inntrykk av, men den siste kampanja mot høyre i partiet har kanskje gjort det vanskelig å hevde et slikt syn i partiet.)

Vi jobber med enkeltsaker. Noen jobber med radio, andre driver fagforening, selger KK eller jobber RV. Of hvis de har en kveld ledig, og fortsatt orker, så kan de ta en tur og snakke om partimedlemsskap med en sympatisør. Hvorfor er det så vanskelig å diskutere partimedlemsskap når du treffer folk i andre sammenhenger? Et eksempel: I en periode i vår jobba vi mye og inntenst med å skaffe folk til RV-listene. Hvor mange blei samtidig spurt om partimedlemsskap? Tipset 0 - null- gir dårlige odds. Vi begrensa oss til det parlamentariske. Rundt 8.mars, i forbindelse med 1.mai, når vi skal samle inn streikestøtte osv. gjentar historia seg. Vi skaper ingen kommunister av dette. Vi lærer aldri hva folk egentlig mener om partiet, hvilke tanker de har om sosialisme og

kommunisme, hvorfor de ikke sjøl deltar i arbeidet for å skape et anna samfunn.

Oppgava vår som kommunister er først og fremst å være det bevisste elementet som gir kampen retning. Ikke engang summen av alle de gode sakene vil skape et anna samfunn om det ikke eksisterer en bevisst ideologi. Å tilføre denne ideologien er den aller viktigste oppgava vi kommunister har. Og det er den viktigste samlende oppgava for partilaga.

Hva betyr dette? Hvordan skal dette få betydning for jobbinga til kameratene og laga? En måte å angripe problemet på er å begynne å tenke folk i stedet for saker. I stedet for å tenke ut hvordan vi skal løse de enkelte sakene, må vi tenke på hvordan vi kan skape kommunister av bonde Hans Hansen eller hjelpepleier Kari Olsen.

Jeg tror dette er årsaken til at vi ikke verver medlemmer når vi ikke har verve-kampanje (og at vi virkelig klarer det når vi driver kampanje og virkelig tenker på de konkrete menneskene som støtter opp om partiet på alle de gode sakene).

Ei lita "oppskrift".

Noen kamerater i Ålesund har jobba litt med støttering. Vi gjorde omtrent slik:

Vi besøkte folk enkeltvis. Vi spurte dem om hva de mente om AKP. Om de kunne tenke seg å være med, hva som eventuelt hindra dem. Politiske eller personlige årsaker. Er det spesielle saker de er opptatte av, vil hahjelp til? (Er det f.eks. behov for fraksjonering i fagforeninga?) Om vi ikke fikk napp på medlemskap (i første omgang), så gikk vi videre og spurte om støttering. Her var det omtrent 100% napp. Og alle stedene lærte vi noe nytt om folks syn på partiet, vi

fikk mange fine diskusjoner om framtida, om sosialisme og om mulighetene til å gjøre noe med dagens samfunn.

Hva nå?

Vi har nådd resultater gjennom direkteverving og ved å gi folk et tilbud som har passa dem. Om vi skal være i stand til å ta vare på resultatene, trenger vi å ruste opp organisasjonen på kort og lang sikt. Det betyr at vi fortsatt må jobbe for å verve nye medlemmer, hva med ei overoppfylling på 30% fram til 8.mars? Men det betyr også at vi må tenke lengre framover. Hvem skal bli ledere idette partiet om 5 år, om 15 år? Disse lederne tror jeg vi må finne blant de som må bli et Rød Ungdom i nærmeste framtid. Etter litt antirasistisk jobbing i Ålesund har vi plutselig kontakt med en del ungdommer. Noen av disse kan bli med, andre ungdommer har allerede meldt interesse for oss. Nå må vi smi mens jernet er varmt.

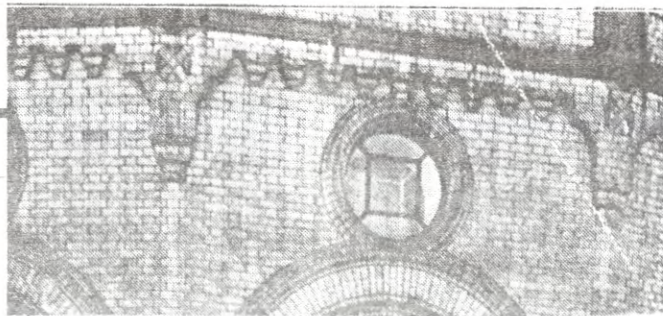
Den tredje saken er støttingen. Vi har i mange skriv argumentert for at det er nødvendig med ansettelser. Jeg skal ikke gjenta det

her. Men hvorfor har ingen i Molde eller kristiansund gjort noe? Det har ikke mangla på muntlig støtte for satsinga på støttingen. Er det en aldri så liten fogderi-strid på gang? Mener kameratene at det ikke er noe poeng i å styrke ledelsen på distriktsplan? Kom igjen, dette er ei utfordring, til konkret jobbing eller debatt.

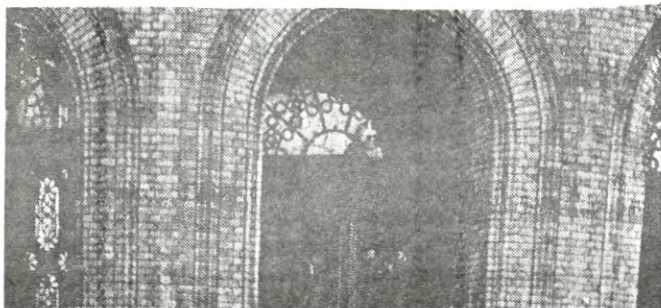
For min egen del stiller jeg det slik: Jeg er på ingen måte desillusjonert eller lei av politisk jobbing. Jeg ønsker fortsatt å jobbe for et anna samfunn. Men foran distriktsårsmøtet stiller jeg et personlig krav: Enten er ei halv-dagsstilling knytta til DSAU i boks, eller så trekker jeg meg fra distriktsledelsen. Jeg har jobba i denne ledelsen noen år, og ressursene har alltid vært så små at det har vært på randen til sammenbrudd. Dette holder ikke, og vil på sikt føre til at ingen vil ta på seg ledelsesoppgaver.

Jeg tror at vi har store muligheter på alle de områdene som jeg har nevnt. Jeg har stor personlig tillit til mange av partikameratene og vet at vi sitter med store ressurser om de blir riktig brukt. Lykke til.

DS-leder

VALGLINJE-DEBATT

a) Breie alternativlister ved stortingsvalget i 1989?

Vi bør prøve å få til et breitt listealternativ ved stortingsvalget i 1989 bestående av f.eks. miljølister, pensjonistlister, ulike alternativlister fra valget i 1987, RV og en masse andre forskjellige folk.

Det bør være lister under samme navn i alle fylker. Den politiske plattformen må bestå av få punkter, og det må være frihet for hver enkelt gruppe og person til å stå på sine egne standpunkter utenom dette. AKP og RV må markere seg klart som en del av en slik front og ikke "nedlegge" seg sjøl til fordel for den. Dette var noen stikkord. Du finner flere argumenter og vurderinger nedenfor.

HVILKE MÅL SKAL VI HA FOR VALGET I 1989 OG 1993?

Jeg mener det må være tre målsettinger. De henger sammen og er innbyrdes avhengig av hverandre, men jeg setter dem likevel i prioritert rekkefølge:

1. Få valgt inn kommunister på Stortinget.
2. Vinne oppslutning om partiet, styrke den revolusjonære bevegelse.

sen.

3. Knytte partiet sammen med ulike opprørsbevegelser, miljøbevegelser og utsplittinger fra sosialdemokratiet.

Ved valget i 1989 kommer vi i klemme. Vi klarer ikke å nå opp til Stortingsmandat med RV-lister nå. Oslo er det eneste stedet det er noen grunn til å vurdere det, og der er det så langt fram at jeg mener det er urealistisk. De Grønne vil danne parti, og suge til seg en del folk i bevegelse og radikale folk som vi burde knytte til oss. Det er mye misnøye i flere andre partier spesielt i Nord-Norge, men det finnes ikke noe alternativ for dem å gå til. RV er for langt unna. Det er stor misnøye med DNA over hele landet, og det er grunnlag for et "Forsvar velferdsstaten"-alternativ.

Jeg mener vi står i fare for å stå med en bra politikk i RV, men uten at vi klarer å knytte disse andre bevegelsene til oss/ vi knytter oss til dem. RV vil også få et kjempepress mot seg med argumentene om at RV tar stemmer fra SV, Venstre, DNA som slåss med Frp om mandater.

Med et breiere alternativ enn RV

kan det bli reelle mandatmuligheter. I flere fylker må vi gå inn for andre enn RVerne på topp, men det er mulig å vinne på utjevningsmandater også dersom det blir innført. Slike lister vil også gi større muligheter for å knytte oss til ulike opprørsbevegelser.

Etter all sannsynlighet oppheves muligheten til teknisk listesamarbeid (listeforbund). Det utelukker mulighetene for samarbeid mellom ulike partilister dersom det ikke er fellesliste eller liste med et eget navn.

Det vil antagelig bli innført sperregrense (3 eller 4%) og utjevningsmandater (8 eller 10). Hadde det ikke vært for utjevningsmandatene, ville det antagelig vært riktig å jobbe for ulike lister i ulike fylker ut i fra de lokale forholda. I og for seg bør det gjøres nå også, men det er nødvendig med et felles navn for alle listene dersom det skal være mulig å være med i kampen om utjevningsmandatene.

HVOR BLIR DET AV PARTIET?

Det er farer ved et slikt breiere alternativ. Partiet og RV kan drukne. Det kan bli et vassent grunnlag som ikke er skarpt nok til å markere seg, som ikke får bredde og tyngde nok til å rive løs andre store grupper, og som visker ut oss sjøl. Det må derfor legges stor vekt på egne markeringer, aktivt bruk av Klassekampen, høyere parti-profil, markering av RV som en del av fronten o.l. Og en forutsetning for et slikt alternativ må være en reell politisk bredde.

HVA SLAGS POLITISK GRUNNLAG?

Det er et problem fordi det er så mye viktig i denne verden som "bør"

med, og alle grupper vi ønsker å trekke med har sine egne saker. Men får de det, blir det et nytt parti-program. Kanskje det ikke bør være noe felles program på landsplan, men ulike saker ut i fra hva som er viktigst i vedkommende fylke. Kanskje bare navnet på listene og et par punktet bør være felles. Her er ei skisse til hvordan jeg tenker meg det, men dette er allerede altfor omfattende (kutt ned til tre punkter):

- Forsvar velferdsgodene
- Stans industriraseringa - det er arbeidsfolk som bygger landet
- Kvinner vil ikke ha smuler
- Stans renteflånga - rentesenking på alle lån.
- Et miljø for framtida
- Ja til et fargerikt fellesskap - nei til rasisme
- La distrikts-Norge leve

Dette reiser umiddelbart hundre innvendinger; Hvor blir det av internasjonal solidaritet? Hva med homse-krav? Hva med økonomisk politikk? Hvorfor er ikke kravet om 6-timersdag med? Hva med ...

HVA MÅ SKJE?

Det må diskuteres i partiet slik at vi kan stå sammen om ei linje ved valget. Og det må tas kontakter med folk som det er mulig å samarbeide med om et slikt prosjekt. Det bør skje raskt slik at ikke sjansene går fra oss. Slik kontakt er jo ikke det samme som at vi får til eller vil gå inn for slike lister. Det vil diskusjonene og mulighetene avgjøre etterhvert. Men starter vi ikke opp nå med å kontakte folk, så forsvinner mulighetene.

Den viktigste innvendinga mi mot et slikt breitt listealternativ, er faren for at det bare blir politisk

breit uten at det blir en reell bredde av folk som slutter opp om det. Forutsetninga for slike lister må være at det reelt er mye mere enn RV pluss et par folk som står oss nær som stiller under et

annet navn.

Partimedlem i RV-ledelsen.

PS. Se også artikkel i forrige nummer av TF.

□

b) Om RVs organisasjon

Jeg skal her legge fram hvordan jeg mener RV bør organiseres. Først et par ord om målsettinger og problemer. Det parlamentariske arbeidet skiller seg etter min mening ikke så mye ut fra alt annet arbeid partiet driver når det gjelder målsettinger. I alt arbeid vi driver enten det er faglig arbeid, kvinnearbeid eller parlamentarisk arbeid mener jeg det er to hovedmålsettinger. Det er å reise folk til kamp for sine interesser og å vinne oppslutning om partiet. Det siste er ikke minst viktig. Et sterkt kommunistisk parti er avgjørende for å gi kampen riktig retning og for å stå i spissen for en revolusjon når tida er inne.

Det viktigste for partiet i diskusjonene om RV-organiseringa mener jeg er hvordan vi skal trekke flest mulig av RVs velgere nærmere partiet, og verve mange av dem til partiet. Dernest hvordan vi skal utnytte oppslutninga om RV til å bygge opp stemmeantallet ved å konsolidere flest mulig av velgerne på å stemme RV. Samtidig må vi unngå at RV blir et konkurrerende parti til AKP.

Til nå mener jeg det siste har vært avgjørende for partiets linje, og at vi ikke har utnyttet mulighetene RV gir.

Jeg vil ha RV organisert på følgen-

de måte:

RVs formål, å drive valgkamp og arbeid i og overfor de parlamentariske organene, opprettholdes. Det betyr at det holdes på rammene for hva RV skal drive med og ikke drive med. Det betyr at jeg er i mot å opprette RVs miljøgrupper, RVs anti-rasistiske grupper o.l. Det bør skje i parti-regi. Når det gjelder møter, initiativer o.l. på slike saker, bør vi i større grad la det gå i regi av AKP og RV.

Det må bygges opp kollektiver rundt kommunestyre- og fylkestingsrepresentantene. Det samme rundt representanter i skolestyrer, helse-sosialutvalg og andre utvalg. Størrelsen på gruppene må avgjøres ut i fra kreftene på de enkelte stedene. Kollektiver er viktig for å utvikle politikken, for å få fram flere folk, og spesielt for å få fram kvinner.

Slike grupper bygges også opp de stedene vi satser på å komme inn i 1991.

RV bør bygges ut som medlemsorganisasjon de stedene der det drives et permanent RV-arbeid. Målsettinga i de fleste kommunene bør være å få 1/3 av stemmene som medlemmer, men en del færre i de største kommunene. Det burde være realistisk å verve 7-10 000 medlemmer (ca 3500 navn sto på listene ved valget).

Dette er partiets nærmeste omland, og vi bør gjennom å organisere dem ha muligheter til å drive et mere systematisk arbeid overfor dem.

Kontingent 50- 100 kr året. Alt går til lokalt. Sentralen finansieres av de offentlige midlene som før.

Det avholdes medlemsmøter 4-6 ganger i året. For partimedlemmer, untatt for enkelte av sikkerhetsmessige grunner, bør det være oppmøteplikt som på partiavdelingsmøter (legges inn i planen). Gruppene organiseres på kommuneplan i de fleste kommunene. I større kommuner der det er mange partilag, bør de organisere rundt partilaga. I de fleste kommunene bør styret i partilaget også kunne utgjøre RV-styret, eller at en eller to fra styret sammen med uavhengige utgjør det. Styrearbeidet skal bestå av et minimum med innkallinga til møtene. Arbeidet med informasjonsavis tas av andre.

Medlemsmøtene må ha rett til å avgjøre saker, og listenomineringer foregå på nominasjonsmøter av medlemmene (valgloven stiller krav til medlemsmøter for nominering) I kommuner der det organiseres flere RV-grupper, må nominasjons-møtet bestå av valgte utsendinger fra gruppene.

På møtemne bør det være diskusjon om viktige politiske tema som lærerstreiken, anti-rasisme, tariffoppgjøret, distriktpolitikk, kommuneplan, krisa i helsevesenet osv. Det må legges vekt på å trekke RV-medlemmene med i KK-salg og aktivt arbeid på ulike felt. Men jeg mener ikke sånt arbeid skal drives i RV-regi. Det vil gå i retning av eget parti. Det er AKP som må organisere og drive det eller sammen med

andre i ulike fronter.

Det lages lokale informasjonsaviser om RV-arbeidet lokalt som medlemsblad. Det legges ellers vekt på at KK er RVs avis.

Organiseringa på fylkesplan mener jeg bør være på et minimumsnivå. Det må bygges ut kollektiver rundt

fylkestingsrepresentanten og utvalgsmedlemmer som på kommuneplan. Hovedmodellen mener jeg bør være at RV-ansvarlig i DS er med i denne gruppa, og har ansvaret for kontakten med representantene og RV-ansvarlige lokalt i fylket. Dvs at fylkestingsgruppa har et minimumsansvar for fylkesorganiseringa og utgjør et fylkesstyret. Økonomiansvarlig i DS bør også være ansvarlig for RV-økonomien.

Dette betyr at det ikke bygges opp et fylkesstyre som skal lede de lokale RV-organisasjonene. Det må partiet lokalt gjøre. Men det er behov for et ansvar for det på fylkesplan akkurat som det er behov for kvinneansvarlig o.l.

Det vil også med en slik organisasjonsform være kontinuerlig diskusjon og politiske kamper rumndt utviklinga av RV - som d et har vært til nå. Jeg mener forslaget gjør det mulig å utnytte RVs oppslutning til mere varige resultater og til å styrke partiet uten at RV blir et kon kurrerende parti. For utsetninga for at det skjer er imidlertid at vi høyner par tiprofilen slik at AKP syns bedre, og at vi også i RV får fram AKPs rolle og posisjon.

Geir

□

c) Nei til medlemsorganisering i RV

DS i Møre og Romsdal har diskutert vedlegg 1: "Landsmøtediskusjonen om framtidig valglinje", og fattet følgende enstemmige vedtak:

Vi vil støtte innholdet i pkt 1, 2, 3, 8 og 9 i forslaget. Når det gjelder forholdet mellom AKP og RV vil DS uttale:

1. DS vil gå mot lokal medlemsorganisering i RV som partiets linje. Det er på grunnplanet, i forhold til det nærmeste omlandet til partiet, og i forhold til massene at den viktigste organiseringa foregår. Det å organisere RV som medlemsorganisasjon lokalt vil føre til at RV bygges opp som et alternativt parti.

2. Partiets samarbeide med uavhengige har vært en forutsetning for den framgangen vi har hatt i valg og det gode arbeidet vi har gjort i kommunestyre og fylkesting. Men vi tror at dette arbeidet kunne vært gjort like bra, eller kanskje bedre, i et samarbeide med uavhengige uten at det ble organisert som den egne organisasjonen RV. På andre områder, som faglig arbeid og kvinnearbeid, har vi samarbeidet med uavhengige slik.

Vi er derfor skeptisk til formuleringene i pkt. 4.

Men RV har nå eksistert som organisasjon i en årrekke, og vi innser at en endring av denne måten å organisere vårt parlamentariske arbeide på kan skape andre motsigelser enn de vi sto overfor den gang RV ble opprettet.

3. Det eksisterer idag, med den

nåværende organiseringa av RV, en økonomisk og materiell basis for at RV skal vokse til et eget parti, og på kort sikt disponere mere penger og flere ansatte enn AKP(m-l).

Dette betyr en prioritering av det parlamentariske arbeidet langt over resten av partiets arbeid (utvikle teori, kvinnearbeid, faglig arbeid, antiimperialistisk arbeid osv.)

I år vil enkelte fylker få en ansatt i RV mens partiet ikke har noen ansatte. Dette er ikke et resultat av en politisk prioritering av hvordan den revolusjonære bevegelsen ønsker å bruke ressursene, men et resultat av statsstøtteordninga og den nåværende organiseringa av RV. Det vil igjen føre til at RV styrker seg på bekostning av AKP.

4. Vi er et lite parti med alt for få ressurser (penger, folk) i forhold til de enorme oppgavene vi har satt oss - å gjøre opprør og lede en sosialistisk revolusjon. Mange steder vil en oppbygging av lokale RV-organisasjoner føre til at det ikke er krefter til å drive partiet.

Ledelsen for det revolusjonære arbeidet i Norge, AKP, er i fare ved en sann utvikling, og det vil på sikt kunne bety at RV forfaller til et reformistisk parti.

5. Partiet må endre arbeidsform, og parlamentarisk arbeid må bli en del av det langsiktige, planmessige revolusjon-

...e arbeidet for å bygge opp offentlige ledere, for å tilføre folk kommunistisk bevissthet, organisere folk, jobbe for å gi dem kamperfaring og sjøtillit.

6. DS i Møre og Romsdal mener den videre diskusjonen også må vurdere spørsmålet om å legge ned RV som egen organisasjon og istedet lede det parlamentariske arbeidet av et utvalg

på linje med FU og Kvinneutvalget.

Det bør diskuteres hvordan det sikres at statsstøtten til RV blir en del av partiets samla ressurser (og fordeles til ulike arbeidsområder etter en politisk prioritering som partiet foretar).

En evt nedlegging av RV som egen organisasjon bør ikke være til hinder for at vi fortsetter å stille til valg under navnet RV, om det er mest hensiktsmessig.

□

d) AKP må organisere RV rundt seg - permanent

I mange år har vi drevet på med en debatt om organiseringa av RV. Dette har på mange måter vært en merkelig debatt.

De AKPerne og uavhengige som har jobba mest med RV, har stadig kommet tilbake med forslag om å organisere RV permanent, med individuelt medlemsskap, med faste grupper, med et kontinuerlig arbeid - ikke et RV som "skrus på" bare hver gang det er valgkamp.

Argumentene for dette synet har vært og er logiske og riktige langt på vei:

- Bare med en fastere organisasjon kan RV vinne varig framgang.

- Det er en riktig vei å gå for å forene det utenomparlamentariske og parlamentariske arbeidet - og føre massekampen inn i kommunestyrer og fylkesting.

- Det er helt nødvendig for å aktivisere de mange uorganiserte som støtter RV, og som ønsker å gjøre noe politisk utenom korte og hektiske valgkamper.

- Det er også helt nødvendig med en fastere RV-organisering for at RV-representantene skal få den støtten og

oppbakkingen de trenger.

AKP-ledelsen og flertallet av medlemmene har likevel vært mot denne linja fordi:

- Et RV organisert permanent ved siden av AKP ville raskt utvikle seg til å bli en (revisjonistisk) konkurrent til AKP sjøl. Det ville bli et "nytt" parti med et program ganske likt AKPs arbeidsprogram, men med et arbeidsfelt innskrenket på samme måte som de borgerlige partienes - til det parlamentariske arbeidet.

- Et slikt RV ville med sikkerhet «stjele» medlemmer fra AKP - de medlemmene som syns det koster for mye både arbeidsmessig og økonomisk å være med i AKP.

- Et slikt RV vil true AKPs arbeid på en rekke områder. Den faglige kampen, kvinnekampen, det anti-imperialistiske arbeidet, 1.mai-arbeidet osv. ville lide.

- Et RV organisert ved siden av AKP vil med sikkerhet knekke AKP - og dermed seg sjøl. For AKP er og har alltid vært ryggraden i RV.

Slik har debatten bølget fram og

tilbake. Etter mitt syn har begge parter hatt riktige synspunkter, men de har likevel vært helt uforenlige. Vi har ikke klart å komme fram til noen løsning - og både AKP og RV har lidd under det.

Finnes det noen løsning? Alle er enige i at det er behov for en fastere og mer permanent RV-organisering. De aller fleste RVere er også enig i at det ikke må skade AKP.

Jeg mener løsninga i all enkelhet er: *AKP må organisere RV rundt seg.*

Mange vil hevde at det har AKP gjort i 14 år - og det er på mange måter helt sant, men ikke i den forstand jeg mener vi må gjøre nå.

For å klargjøre poenget mitt skal jeg beskrive et eksempel fra der jeg sjøl er organisert: En bydel i Oslo.

I 1979-80 tok AKP initiativ til å danne en RV-gruppe i strøket. Med utgangspunkt i en entusiastisk studiekrets startet gruppa med 5-6 uorganiserte og et par AKPerne. De dreiv med valgkamp og en del KK-salg - og det gikk bra en stund. Men etter omtrent et år gikk gruppa i oppløsning. De uorganiserte var frustrerte og sure på AKPerne som de syntes ikke gjorde nok. Dessuten fikk de sjelden diskutert noe politikk, de syntes bare de ble brukt til praktiske oppgaver.

I mai i år bestemte AKPerne i strøket seg for at vi ville prøve igjen. Vi inviterte alle KK-abonnentene og progressive vi kjente i området til åpent RV-møte. Tema: Politivold og politisk trakassering etter demonstrasjonene ved Weinbergers besøk - og organisering av den lokale RV-valgkampen. Alle AKPerne kom, og omtrent like mange uorganiserte. Gjennom valgkampen organiserte vi 3 tilsvarende møter, hver gang med

viktige politiske temaer: RVs kvinnepolitikk, miljøkamp og miljøpolitikk og anti-rasisme og den nye utlendingloven. Alle disse møtene var ganske godt besøkt - og med et par unntak deltok alle i den eksterne valgkampen for RV på et eller annet nivå: Plakatklstring, dørbesøk, loddsalg, stands, KK-salg o.l.

Det var en av de uorganiserte som på et av de første møtene fremmet ønske om at vi skulle gjøre RV-gruppa permanent. Det viste seg at flere hadde ønske om et politisk forum hvor de kunne diskutere viktige politiske spørsmål - og som kunne være utgangspunkt for en politisk praksis på det nivået de sjøl kunne tenke seg.

Sett fra AKP-avdelingas side løste dette mange problemer:

* Vi kom i kontakt med mange uorganiserte som både ville være med å diskutere politikk - og delta i praktisk arbeid. Vi fikk et politisk forum i distriktet som vi manglet.

* Etter valgkampen inviteres de uorganiserte til å delta i alt det ekstreme arbeidet AKP har drevet aleine: KK-salg, streikestøttearbeid, 1.mai-arbeid osv. Nå sist har RV-gruppa tenkt å ta initiativet til å danne en «Ikke mobb kameraten min» gruppe i distriktet. Men slik deltakelse i politisk arbeid er ingen forutsetning for å komme på møtene.

* Alle som kommer på RV-møtene inviteres til å bli medlemmer i RV. (Vi har enda ikke bestemt om vi skal ha medlemskort, lokal kontingent o.l.) Men dette er heller ingen forutsetning for å komme på møtene. Vi spurte de uorganiserte om noen av dem ønsket å

være med i et styre for RV-gruppa, men foreløpig ønsket ingen det.

* RV-gruppa har gitt et nytt rekrutteringsgrunnlag til AKPs studiesirkler. Foreløpig har vi startet en økonomisirkel og vi planlegger en grunnsirkel.

* Deltakelsen av de uorganiserte har virket meget positivt på «utbrente» AKP-medlemmer. I valgkampen kunne de for skams skyld ikke gjøre mindre enn de uorganiserte. Dette har gitt ny driv og entusiasme. Det har også virket positivt inn på de politiske diskusjonene i AKP-avdelinga.

Jeg har derfor følgende forslag til RV-organisering:

- Alle AKP-avdelinger organiserer RV-grupper rundt seg sjøl.

- Alle AKP-medlemmer blir også medlemmer i RV (med noen unntak av sikkerhetsmessige grunner). Alle progressive vi kjenner, KK-abonnenter, RV-velgere og andre tilbys medlemskap på individuelt grunnlag.

- Medlemskap tagnes lokalt (av sikkerhetsgrunner). Kontingent fastsettes til f.eks. 150.- pr.år, hvorav kr.50 sendes til RV sentralt (?)

- Medlemmer i RV har rett til å være med å diskutere og bestemme RVs politikk, være med å velge styre til den lokale gruppa, samt delegater til distriktsvis konferanser og til Lands-

møtet.

- Medlemmer i RV-gruppa inviteres til å delta i *alt* eksternt arbeid AKP driver med. Men det stilles ikke som noen forutsetning for å være med i gruppa at man er aktiv på andre områder.

- Dersom ingen uorganiserte ønsker å delta i styret, leder styret i AKP-avdelinga også RV-gruppa.

- Utenom valgkamper innkalles RV-gruppa til møter f.eks hver 6. til hver 8. uke. Møtehyppigheten i AKP-avdelinga reduseres tilsvarende.

Dette er en modell som helt sikkert inneholder svakheter, mangler og feil. Men med lokale tillempninger mener jeg i hovedsak det er en modell som kan brukes av hele AKP og hele RV.

Det er som alle ser ikke en modell for at RV *bare* skal drive med parlamentarisk arbeid, men jeg ønsker meg heller ikke et slikt RV - og det tror jeg heller ikke de uorganiserte i RV gjør. Men det er en modell som kan sikre en kontinuitet i RV-arbeidet - og i RV-organiseringa. Samtidig er det en modell som kan bidra til å styrke, ikke svekke, AKP.

Hvordan en slik modell skal fungere i forhold til kommunestyre- og fylkestingsrepresentantene våre, må utarbeides konkret lokalt. Men det jeg er helt sikker på er at AKP også her må ta på seg ansvaret for å organisere særskilte RV-grupper rundt dem. *For uten AKP som motor og drivkraft dør RV.*

Hans

e) Om RVs utvikling framover

Av Bente V

Hva er RV?

RV er de innvalgte kommune- og fylkestingsrepresentantene våre og gruppene som jobber rundt dem og noen få grupper uten representanter som jobber målretta i forhold til kommunestyre for å bli innvalgt om fire år. I tillegg er RV et landsstyre og en dagligledelse med noen ansatte. Jeg sitter i landsstyret i 3. periode - og det har vært en tilbakevendende frustrasjon over at RV er et hode uten kropp, vi er en ledelse uten en organisasjon til å sette vedtakene våre ut i livet. Kommune- og fylkestingsgruppene består både av organiserte AKPere og uavhengige sosialister, men det er AKP som er motoren valgkampene, politisk og økonomisk. Det er AKP som har en grunnplansorganisasjon over hele landet. Det er AKP som utvikler det meste av politikken som er RVs grunnlag - kvinnepolitikken, analysen av de store omstillingene i Norge osv.

RV betyr automatisk en stadig økende prioritering av det parlamentariske arbeidet i forhold til resten av det revolusjonære arbeidet - uten en helhetlig politisk prioritering.

Den revolusjonære bevegelsen i Norge har alt for lite folk og penger i forhold til de store målene vi har satt oss - å snu opp ned på makta i Norge. Det er uøkonomisk og dyrt å ha RV som egen organisasjon, både i bruken av folk og penger.

RV har to inntektskilder - statsstøtten og innsamlingene annenhvert år

som AKP vedtar og hvor partilagene er drivkraften i innsamlingsarbeidet. Den offentlige støtte har økt kraftig fra 180000 i 1981 til 1,3 mill. i 1988. Dette skyldes at stemmetallet har økt, men først og fremst at overføringene til partiene øker. Alle de etablerte partiene har problemer med støtten fra grunnplanet, og løser det med å øke de statlige overføringene. Og når det regner på presten, så drypper det på klokkeren, RV får også mer.

Det parlamentariske systemet i Norge er under omlegging - for å lette nedbyggingen av offentlig sektor og strømlinjeforme systemet etter kapitalens behov. Rammebevilgninger i stedet for øremerka tilskudd, stadig flere avgjørelser som flyttes vekk fra åpne kommunestyremøter til lukkede utvalgsmøter, mindre mulighet for folk til å påvirke avgjørelser. Det er mindre fristende å være lokalpolitiker og håndtlanget for nedskjæringspolitikken. Derfor får vi også en omlegging i form av mer beinpenger til politikere og flere lønna verv. Og makta ønsker at det skal bety flere ansatte politikere, ansatte politikere er lenger unna vanlige folk, og kan derfor lettere skjære ned og gjøre upopulære vedtak enn "vanlige" folk som er folkevalgt. Denne omlegginga får også betydning for RV.

For 2 år siden ble stemmestøtta til Oslo RV (stemmestøtta skal etter landsmøtevedtak skal innbetales til RV sentralt) omgjort til stillinger med kontor plass på Rådhuset. I oktober i år vedtok Nordland fylkesting en frikjøpsordning for fylkestingspolitikere

hvor hvert parti får 1 dag pr. uke pr. representant. Dette skal omregnes til stillinger for konkrete folk - for RV betyr det kroner 48 800 hvert år til å ansette en person, istedet for stemmestøtta, som skulle innsendes til RV sentralt.

Omlegginga med økt statsstøtte og ansatte politikere får betydning for forholdet mellom AKP og RV. RV sin størrelse i forhold til AKP når det gjelder budsjett og ansatte folk sentralt og lokalt forandrer seg, uten at AKP/-den revolusjonære bevegelsen har tatt et politiske standpunkt til at det er riktig å prioritere opp det parlamentariske arbeidet i forhold til partibygging, kvinnearbeid, faglig arbeid, økologi, anti-rasisme, antiimperialisme osv. AKP har i årevis ikke hatt råd til å ansette en kvinneansvarlig. Nå vil vi få ansatt flere parlamentarikere etter hvert (og det kan godt hende er en fornuftig prioritering) uten at den politiske prioriteringa er diskutert og vedtatt.

Hvorfor driver AKP/revolusjonære parlamentarisk arbeid?

Vi driver med dette arbeidet fordi målet vårt er et helt annet samfunn, hvor folk har makta over produksjonsmidlene og kan styre produksjonen ut fra folks behov, hvor folk virkelig får bruke evner og skapertrang som knebles i dag, et samfunn hvor kvinner og menn har samme verdi, og kjærlighet mellom folk ikke bygger på eiendom og makt, men på frivillighet og gjensidighet mellom hele mennesker.

Det parlamentariske arbeidet er en del av det tålmodige, langsiktige arbeidet for å snu opp ned på makta

og som Kjersti E sier: "forandre menneskenes hjerter".

Dette er store ord og store mål - hva har det med kommunestyrearbeidet i Ålesund, Hitra og Oslo å gjøre. Der sitter vi med store bunker sakspapirer og sakskart som ikke handler om det som er viktig i folk sine liv - og det foregår langt over hodene på folk. Og som rettesnor for jobbinga vår har vi en uferdig politikk for revolusjonært parlamentarisk arbeid - med noen spinkle slagord om at vi skal *avsløre* og *tjene folket*.

Vi skal først og fremst jobbe for et annet samfunn

Jeg har sjøl i innlegg argumentert for at vi må stå på to bein - 1. avsløre (personer, partier, systemet) og 2. tjene folket. Men jeg tror den oppdelinga er feil - vi skal først og fremst jobbe for å snu opp ned på makta, vi skal først og fremst jobbe for et annet samfunn.

Når vi velger ut sakene våre, bestemmer hvordan vi skal jobbe, er dette det overordna. Vi må velge saker å jobbe med som er viktig for folk sine liv, og det parlamentariske arbeidet skal være en del av det å gi folk kunnskap om at parlamentarismen er borgerskapets måte å styre på med mest mulig oppslytning og minst mulig motstand fra folk, men at det er en styreform som skal sikre borgerskapet fortsatt makt - over folk og over verdiene. Vi må avsløre enkeltpersoner, partier og systemet. Vi må velge arbeidsformer som gir folk kamperfaring og organiserer folk til kamp, erfaring som gir folk sjøltillit. Vi må velge ut saker som er viktige i

forhold til kampen for et annet samfunn og som det er bevegelse/er mulig å skape bevegelse på.

Det sosialdemokratiske diktaturet i Norge i dag bygger på folks avmakt - at folk gjennom livene sine erfarer at det ikke betyr noe hva de mener og vil - og at de erfarer at de ikke er noe verdt. Et menneske uten sjøltillit godtar at det ikke har noe det skal ha sagt. Vi må jobbe bevisst for å bygge opp sjøltillit og kamperfaring sammen med avsløringene av at parlamentarismen er borgerskapet sin måte å herske med silkehansker.

Arbeidsmetoder

Målet for arbeidet vårt er et helt annet samfunn - og det får betydning for hvordan vi legger opp det konkrete kommunestyrearbeidet. Målet er ikke først og fremst å vinne avstemninger og få til gode vedtak. Skal arbeidet vårt ha betydning, må det være knytta til folk - vi skal reise saker sammen med folk og utvikle politikk sammen med folk, og vi skal vise fram borgerskapets diktatur til folk og vi skal være med på å utvikle folks sjøltillit og kamperfaring, vi skal organisere folk.

Dette kan ikke noen få valgte representanter gjøre alene - dette må representantene gjøre sammen med AKP, i allianse med uorganiserte sosialister og i mye breidere allianser på sak.

Jeg tror kampen for 6-timers dagen/normalarbeidsdagen, miljøkampen og kampen mot rasisme er saker vi bør legge langsiktige planer for i og utenfor parlamentet. Budsjett- og boligprogram er saker som står på sakskartet og som

handler om folks hverdag -der trengs det også langsiktig planlegging og samordning - **partiet** må jobbe med disse områdene også.

Områder vi mangler politikk på

DNA og NKP klarte ikke å utvikle politikk som knytta det parlamentariske arbeidet til kampen for et sosialistisk samfunn (da det var aktuelt) - så vi har ingen tradisjon å bygge på. Vi har utviklet flinke politikere, mye konkret politikk og mye tillit, men vi har kommet kort med å knytte dette sammen med kampen for sosialismen. Vi har ingen politikk for hva slags innflytelse/makt vi ønsker innenfor systemet - er det f.eks. ønskelig med flertall i en kommune sammen med SV/eventuelt en brei front? Hvordan unngår vi i tilfelle å bli ansvarlig på borgerskapets premisser? Hva slags politikk har vi for å knytte folks kamp til det parlamentariske arbeidet vårt - og hvor ønsker vi å legge tyngdepunktet i forhold til det utenomparlamentariske arbeidet? Hvordan påvirker det oss at kampen i parlamentene står om konkrete reformer som er viktige for folk - mens målet vårt er et helt annet samfunn.

Motsigelsene til AP øker blant de tradisjonelle velgerne deres - som stemte på utbryterlister eller satt hjemme. RV gjorde et bra valg, men klarte ikke å rive AP-utbryterne til seg i særlig grad. Framover må vi komme videre med å gjøre det parlamentariske arbeidet til en del av partiets arbeid og vi må utvikle bindeleddet mellom det parlamentariske arbeidet og kampen for et helt annet samfunn.

.....og med dette runder vi av debatten om valg og valglinjer for denne gang. Men du - du der, ja, er vel alt igang med et nytt innkast til neste TF, det bør være oss ihende før påske. Velkommen enten det nå gjelder dette eller hiint..

Minst to store motsigelser i barnehagekampen

MINST TO STORE MOTSIGELSER I BARNEHAGEKAMPEN

Dette innlegg er et resultat av et begynnende fraksjonsarbeid med «barnehagepolitiske» aktivister (fra ansatte, foreldre med barnehageplass, foreldre for flere barnehager, RV-politikere og kvinneaktivister). Initiativ til barnehagepolitisk fraksjon er det kvinneutvalget som har tatt. Innlegget er ennå ikke diskutert i kvinneutvalget, det står for undertegnades regning.

Klare linjer er viktige for de som jobber i barnehager, for faglig tillitsvalgte som trekkes inn i streiker og aksjoner og for folk som agiterer AKP's og RV's politikk. Dette vil være et for søk på å trekke igang en debatt som, forhåpentligvis skal ende opp i en linje for de oppstilte problemstillinger.

Dekning

Norge har 320.000 barn uten barnehagetilbud. I desember -86 hadde vel 104.000 barn plass i barnehage, d.v.s. 29% av alle barn under 7 år. 4% av alle barn under 2 år og 60% av Norges 6-åringer hadde barnehageplass. Hvor mange av disse som hadde deltid, har jeg ingen tall på.

25.600 personer var ansatt i barnehagene, og av dem hadde cirka 8.000 godkjent førskolelærerutdanning.

Regjeringas linje

AP ble svært så «ansvarsbevisst» etter at regjeringssposisjon ble oppnådd. Barnehagepolitikken tok da også umiddelbart en kostnadsreducerende retning. Et av AP's valgløfter i -85 var utbygging av 10.000 barnehageplasser i året. D.v.s. en 15-årsplan for avvikling av nåværende kø. Så ble

løftene modifisert til at takta skulle komme opp i 10.000 pr.år i stortingsperioden. Siste opplegg er at 10.000 pr.år fra 1990 er mer passende.

Konflikt innad i AP

Etterhvert som både ansatte og foreldre har motsatt seg AP's trenering av valgløftene, har AP vært nødt til å søke andre løsninger. Og slik ble bakkdøra til privatisering åpna:

Først på banen var Anne Lise Bakken, med et utspill for privatfinansiering for å oppnå målsettinga om 10.000 nye plasser i året.

Dette ble stadfestet på AP sitt landsmøte.

Liv Nilsson reagerte på denne strategien og gikk mot partiets linje i en kronikk i Arbeiderbladet. Senere gikk imidlertid Kommuneforbundet inn for Samvirkebarnehager.

Jeg skal her kort beskrive noen av de privatiseringsmodeller som som er i søkelyset.

Andelsbarnehager

Her baserer jeg meg på debatteftet til Sandefjord AKP.

Andelsbarnehagemodellen står Barneha-geforbundet for, og er iflg. Sandefjord-AKP ei kobling mellom kommunalt ansvar og privatisering.

25% av plassene skal tilbys kommunale søkere, samme andel skal tilbys næringslivet og 50% skal Barneha-geforbundet sjøl disponere over. Finansieringa skal foregå slik: Kommunen stiller tomt til disposisjon, bidrar med et lite driftstilskudd og kjøper sine 25% av plassene (og med foreldrebetaling ut fra

ordinære kommunale satser). Næringslivets 25% har en noe høyere kjøpesum og noe høyere foreldrebetaling. Også Barnehageforbundets foreldre skal betale mer enn de «kommunale» foreldrene.

Andelsbarnehagene blir foreldredrevet, med de motsigelser det innebærer mellom ansatte og foreldre. Denne modellen vil fungere som kommunal innsparing i form av mindre driftsutgifter.

Samvirkebarnehager

Her ligger den samme modellen til grunn, men med mere spiselig innpakking. Initiativet kommer fra Kommune-forbundet med samarbeid mellom Boligsamvirket i Oslo, Oslo Samorg, Barnehagepersonalets fagforening og AP's bystyregruppe. Innpakkinga er at barnehager skal være offentlig ansvar, men siden kommunen ikke har løst sin oppgave, er det behov for å prøve nye løsninger. Det blir kalt for «Samvirke- det tredje alternativ». Alle som støtter formålet til Samvirkebarnehagene kan tegne medlemskap og man kan tegne flere andeler hvor hver andel tilsvarer 1 plass. Organisasjoner og bedrifter kan også tegne andeler. Den samla bedriftsandelen utgjør inntil 25% av plassene. Opptakskriterier skal baseres på barnehagegruppens pedagogiske sammensetning, sosialt og pedagogisk behov hos søkerne og ansienitetsprinsippet.

Kommunen skal dekke driftsunder- skuddet og stille tomt til disposisjon. Foreldre blir ikke arbeidsgiver og satsene skal tilsvare kommunale satser. Den viktigste innvendninga mot denne modellen er at den bryter ned viktige prinsipielle grenser mot privatisering.

Foreldrebarnehager

Disse har først og fremst vist seg å være de resurssterkes barnehager. Faren ved opptrapping av slike barnehage tilbud, er at kommunen kan benytte anledningen til å trappe ned sine bevilgninger og initiativ. Her er også arbeidsgiverforholdet foreldre/- ansatte til stede.

Motsigelsen offentlig/privat

Med «privat» menes her ikke profitt- barnehager, men de alternativer som er skissert oven, samt andre ikke- kommunale modeller. Jeg mener at vi tross manglende profittmotive i disse barnehagetyperne, må holde fast på at barnehageutbygging skal være et kommunalt ansvar. Vår hovedoppgave er ikke å bekjempe foreldre, som i sin desperasjon tar egne initiativ for å løse problemet. Men å avsløre og bekjempe AP's og regjeringas snikprivatisering av barneomsorgen. I Oslo foregår nå en svær propagandakampanje på å starte foreldrebarnehager (spørveien bringer materialet ut over byen).

Likevel må RV's representanter nøye vurdere fra sak til sak om de skal gå imot kommunal støtte til alt etablerte foreldrebarnehager/andre ikke- kommunale barnehager. Et syn er å stille betingelser om at støtten til annet enn kommunale barnehager skal tas fra egen post, d.v.s. ikke ta fra de midler som er innvilget til kommunal barneha- gedrift.

Motsigelsen faglært/ufaglært

Førskolelærerne er mye kritisert fordi de holder fast på utdanningskrava. Bak denne kritikken skjuler det seg nok mye realiteter om småborgerlig

sjølhevdelse og berettiget irritasjon fra assistentenes side. Men bak kritikken skjuler det seg nok også holdninger til faglært kvinnearbeid. Et angrep på utdanningskravet er borgerskapets angrep på omsorgs- og dermed utgiftsnivå. Å gjøre motsigelsen førskolelærer/assistent til en hovedmotsigelse her, er en avsporing. Etter nåværende krav om fagutdanna personale, vil full barnehagedekning kreve 20.000 førskolelærere. Vi har 8.000. Det alle vet er at bedre rekruttering må løses ved langt høyere lønn. Dette koster penger, altså er det mer nærliggende med press på utdanningskrava.

Som vi fikk demonstrert under førskolelærerstreiken, er allianse-spørsmålet vanskelig. Det er viktig å understreke verdien av ulike yrkesgrupper i barnehagene. Førskolelærerne må, for sin egen del, jobbe innad mot nedlatende holdninger til assistentene. Som i så mange andre sammenhenger, er det på grunnplanen alliansen må utvikles.

Et mulig politisk grunnlag framover

- Full kommunal barnehagedekning er hovedmålet for vår kamp og vi må ikke gi slipp på prinsippet om offentlig ansvar.

- Fritidshjem må inn i parolegrunnlaget.

- RV bør jobbe for at det settes strenge krav til drift av halv eller helprivate løsninger, når disse ikke går å stoppe.

Et premiss kan være at 50% av plassene skal være kommunale. Et annet at kommunen skal kjøpe tilbake barnehagene etter en periode. Et tredje at kommunen skal kunne fryse foreldresatsene.

- Optimalt bør man kreve at kommunen skal ha det pedagogiske ansvaret, det økonomiske ansvaret og opptaksansvaret.

- Vi må slåss for barnehagens pedagogiske tilbud med tilstrekkelig fagutdanna personale.

Det vi må konsentrere oss om er: (ikke prioritert)

- Utbygging av kommunalt barnehage-tilbud

- Styrking av økonomien og pedagogikken i eksisterende barnehager.

- Arbeidsmiljø, lønna og 6-timersdagen.

Foreldreforeninger

Det er viktig å diskutere hvilken modell man velger når man skal starte opp foreldreforening. Jeg viser her til to modeller. Det første eksempel er Oslo. Her har man en foreldreforening som er organisert med:

- Et styre i toppen, som jobber med barnehageplanen, har kontakt med politikere, er høringsinstans o.s.v.

- DS i hvert distrikt, som mellomledd

- AU på hver enkelt tilslutta barnehage. Det er flertallet av foreldrene på barnehagen som avgjør om man skal være tilslutta OFF, eller ikke.

Foreldreforeninger som masseorganisasjoner

Eksemplet Vang kommune.

Her har man en foreldreforening som

- Lar alle bli medlemmer. Ansatte, foreldre med og uten barneha geplass, besteforeldre o.s.v.

- Lager forslag til barnehageplan, tar for høringer, jobber med forholda i barnehagene og masse annet.

■ De jobber også konkret for fritidshjemstilbud for eldre barn.

Dette er en slagkraftig og aksjonsretta organisasjon for kravet om flere og kommunale barnehager og fritidshjem. Grunnen til at de fungerer bra, er at folk er direkte organisert, uten byråkratiserende mellomledd og kan jobbe i utvalg med det de har lyst på.

Helt til slutt noe om kvinneperspektivet

Kvinneperspektivet ser ut til å være borte i barnehagekampen. Det er sjølsagt positivt at det i stadig større grad blir et mannsanliggende. Men vi må likevel ta opp igjen kvinners situasjon som deltidsarbeidende og press-situasjonen mellom jobb og familie. Slik situasjonen er idag, er det ingen tvil om at det er kvinner som rammes hardest i mangel på barnehageplasser. Kvinneperspektivet har en naturlig plass når vi agiterer ansattes situasjon. Som alle vet er barnehagene typiske kvinnearbeidsplasser med typisk kvinnelønn, med behov for 6-timers arbeidsdag. Kvinneperspektivet kom da også med i førskolelærerstreiken sist høst.

Noe kommer til å bli gjort

Det som er planlagt hittil er å produsere et hefte om barnehagepolitikken. Prøve å samle sammen det materiale som finnes. Og videre prøve å få til et kontaktnett blant folk som jobber med barnehagepolitikk fra forskjellige innfallsvinkler.

Det har også kommet forslag om å prege barnehageuka, i mai, med kvinneperspektivet og med politikken

vår ellers. Men det er viktig å få en diskusjon på åssen vi konkret kan gjennomføre dette, om det er riktig prioritering o.s.v.

Problemstillinger

Definer hva vi mener med «offentlige» og «private» barnehager. Redegjør for eventuelle ulikheter i organisering og finansiering.

Lag en strategi for hvordan AKP/RV skal forholde seg til motsigelsen offentlig/privat uten å skyve foreldregrupper fra oss.

Barnehagepersonalet er for det meste kvinner, foreldre er ofte i praksis kvinner og politikere er for det meste menn. Åssen kan vi spissformulere dette på en slagkraftig måte?

Barnehageuka er et tilfelle som vi kan prege med både vår linje og kvinneperspektivet. Tenk gode forslag til åssen dette kan gjøres.

Redegjør for grunnlaget for førskolelærernes klassesolidaritet. Beskriv systematisk gruppens arbeiderklassetrekk og småborgertrekk. Vurder kampene de fører på samme måten.

Gjør en tilsvarende vurdering av assistentene.

Barnehagepolitisk fraksjon ønsker at foreldreforeninger i hele landet tar kontakt med kvinneutvalget. Detsamme gjelder de som er representanter i landsstyret for Landsforeningen for flere barnehager. Tlf: 02-38 43 56 eller AKP's partikontor.

Jane. Medlem i kvinneutvalget

Studietjenester har nettopp det du trenger !

Vi har nå hatt verveår, og mange nye har kommet med i AKP(ml).

Dere er kanskje ikke klar over at vi har egen distribusjon av hefter og bøker gitt ut av partiet.

Her har vi yppelige temahefter fra kr. 15.- og oppover. Disse er en god start til å lære seg noe nytt, bruke i offentlige debatter, og lag kan skolere seg.

Temaheftene og de andre bøkene vi har, tar blannet opp Kvinnepolitikk, Mannsrollen, Faglig politikk, Internasjonal politikk, Forsvars/militærpolitikk og skolepolitikk.

Alt disse kan trekkes inn i arbeidet i andre organisasjoner og fagforeninger osv.

Videre har vi partiskolen, som to ganger i året har kurs på følgende bøker : Marksistisk filosofi, Politisk økonomi - Kapitalismen, Krig - Fred - Væpna Revolusjon og til slutt men ikke minst Søstre, Kamerater av Kjersti E . . . I løpet av Feb.88 vil partiskolens nye bok "Imperialismen" komme ut, den skal brukes utover våren til studier i partiet.

Partiskolens bøker egner seg også bra til selvstudium.

Forhåndsbestill "Imperialismen" - og få store rabatter!

Ring oss og slå av en prat, eller evt. skriv - og få tilsendt bestillingsliste for bøker og hefter fra AKP (m-l), RU, NKS og RV.

Skoler dere sammen og få det registrert som studiesirkel i "Nye Verden".

ABONNER PÅ BØKER OG HEFTER FRA AKP

Mange er interessert i å få til sendt alt AKP gir ut. Det kan være være partilag som vet at de alltid vil ha noen eks, eller det kan være enkeltpersoner som ønsker å følge med i hva som kommer ut. Hva er "alt" ? Vi gjør en viss vurdering av hva som har "almen" interesse. Når det gjelder hefter og bøker til mer enn kr. 30 vil du alltid få et varsel på forhånd, slik at du evt. kan avbestille.

Kort sagt er opplegget slik :

1. Du kan abonnere på ett eller fler eksemplar av hvert hefte/bok.
Første eksemplar får du tilsendt til vanlig pris, abonnerer du på mer enn ett får du 20% rabatt på de følgende eks. Studietjenester betaler portoen.
2. Betaling skjer etterskuddsvis innen 1 mnd.
3. Abonnenter får kjøpe i oppkrav til 20% rabatt istedenfor vanligvis 15%.

Send bestilling til :

STUDIETJENESTER A/S

Boks 8770 YOUNGSTORGET

0028 OSLO 1

tlf. 02 206912

Kvinnekonferanse i Oslo 30.juli - 7.august

VAR DU EN AV DE SOM IKKE KUNNE DELTA PÅ KVINNE-KONFERANSEN I NAIROBI?

NÅ HAR DU SJANSEN IGJEN, DENNE GANG I MINDRE FORMAT.

SOMMEREN 1988, 30.JULI - 7.AUGUST ARRANGERES KVINNE-KONFERANSE I OSLO.

Nordisk Forum, som står som arrangører, regner med at 6-8000 kvinner kommer til Oslo den uka.

Dette er en sjelden anledning for oss å synliggjøre partiets kvinner og politikk. Hensikten med å prioritere denne begivenheten er å slå mot sosialdemokratiets floskler om det "radikale" Norges kvinneregjering og å synliggjøre Norges egentlige helter, kvinnene på grunnplanet.

Vi skal opptre samla, dvs. ha en politisk ledelse, organisere oss med f.eks. AKPs kvinnekafe og prøve å oppleve oss sjøl som *en* gruppe.

Kvinneutvalget har, sammen med noen partidamer, satt igang jobbinga med seminarer, kultur, strategi osv. Men vi vet at dette arrangementet kommer til å tenne fler, etter hvert som markedsføring og jobbing sprer seg.

Frist for innlevering av tilmeldingsskjema (hvor man presenterer det opplegget man skal ha under konferansen) er 1.mars, så derfor må alle som *tror* at de kommer til å delta med eget seminar eller tema ta kontakt med kvinneutvalget så raskt som mulig. Det er plass til alle, både de som vil stå som arrangører for et eller annet og de som "bare" vil delta i noe av det som skjer den uka.

SETT AV UKA - EVT. EN - TO AV DAGENE - I KALENDEREN OG BLI MED!

Ring 02 38 42 56 for mer informasjon og/eller påmelding.

Kvinneutvalget

Jobb på
partikontoret?

* Sentralkomiteen i AKP søker funksjonærer til kontoret i Gøteborggata 8 i Oslo.

Sentralbordpersonell. Hel- eller deltidstilling på sentralbordet ledig fra 1.mars. Fast ansettelse. Menn og kvinner som er interessert i fast ansettelse på et seinere tidspunkt, oppfordres også til å søke. Korttidsansettelse kan være aktuelt fra 1.mars.

Bygg opp AKPs vikartjeneste. AKPs ledelse har behov for tilskudd av arbeidskraft og tjenester i tillegg til den faste staben som er ansatt. Eksempler: Avlastning/vikarer under sykdom, ekstrahjelp for å løse spesielle oppgaver o.l. Vi ser etter personer som kan jobbe i kortere eller lengre perioder, personer som vil ha jobb i en avgrensa periode, personer som kan stille opp noen dager/timer innimellom, heltids- eller deltidarbeid - kort sagt: Vi tror vi har bruk for det du kan tilby oss. Det gjelder også erfaringene, kunnskapene og ferdighetene dine - vi vil ha nytte av det meste.

* Manpower er ikke vårt svar - vi trenger *deg*.

* Henvendelser rettes til Kari A [redacted] en eller Aksel N [redacted]
AKP(m-l), Boks 211 Sentrum, 0103 Oslo 1. Kontoradresse: Gøteborg-
gt.8, tlf. 02 38 42 50

Arbeiderklassekonferanse

Siste helga i *august* (26.-28.) skal partiet arrangere en stor arbeiderklassekonferanse i Oslo.

Konferanseopplegget blir presentert i *Klassekampen* om ikke så lenge, derfor går vi ikke nærmere inn på det her.

Men merk dere helga!

Steder lengre fra Oslo bør begynne å planlegge reiseopplegg, som gjør at så mange som mulig kan komme.

SKAU

INNHold:

Leder:

- "Verveåret" snart over - vervinga fortsetter! s. 2
1.mai 1988 - K. Ericsson s. 3
Noen tanker på slutten av verveåret -
fra DS-leder Møre og Romsdal s. 5

Valglinje-debatt:

- a) Breie alternativlister ved
stortingsvalget i 1989? s. 9
b) Om RVs organisasjon s.11
c) Nei til medlemsorganisering i RV s.13
d) AKP må organisere RV rundt seg - permanent s.14
e) Om RVs utvikling framover s.17

Annet:

- Minst to store motsigelser i
barnehagekampen - av Jane for Kvinneutvalget s.21

Annonser:

- Studietjenester s.25
Kvinnekonferanse s.26
Stillingsannonse s.27
Arbeiderklassekonferanse denne side !!!